

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Y. M.
nar. X
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava
proti

žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2020, čj. KRPB-213941-52/ČJ-2020-060026-Z

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v soudním řízení

ve výši **6800 Kč**, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajskému soudu v Brně byla (dále jen „krajský soud“) doručena žaloba ze dne 8. 12. 2020, která byla podána k poštovní přepravě dne 22. 12. 2020. K žalobnímu podání žalobce připojil žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2020, č.j. KRPB-213941-52/ČJ-2020-060026-SVZ (dále také jen „napadené rozhodnutí“) a prohlášení o majetkových poměrech. Současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, konkrétně Mgr. Ladislava Bártu, advokáta sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava s odůvodněním, že tento advokát je již s jeho případem seznámen a je schopen jej nejadekvátněji zastupovat.
2. Tímto napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III na dobu 24 dnů, tedy od 16. 12. 2020 do dne 8. 1. 2021 ve smyslu ustanovení § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“) ve spojení s čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“).
3. Krajský soud ustanovil žalobci požadovaného zástupce z řad advokátů, který nejprve žalobu nedoplnil v soudem stanovené lhůtě, takže krajský soud žalobu odmítl usnesením ze dne 15. 1. 2021, č.j. 33 A 73/2020 – 22. Ke kasační stížnosti žalobce bylo toto usnesení zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2022, č. j. 3 Azs 30/2021-25 (dále jen „zrušující rozsudek“) a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.
4. Krajský soud ve smyslu závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku vyzval znovu ustanoveného zástupce k doplnění žaloby, čemuž žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce včas dostal. Žaloba je nyní projednatelná.

II. Napadené rozhodnutí

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve shrnula, že žalobce byl zajištěn poprvé na základě rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2020, č. j. KRPB-213941-15/ČJ-2020-060026-Z (dále jen „prvotní rozhodnutí o zajištění“). Dále žalovaná postupovala tak, že dne 16. 11. 2020 informovala o zajištění žalobce Dublinské středisko Ministerstva vnitra (OAMP), které jí zaslalo dne 18. 11. 2020 oznámení o zahájení řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 s informací, že téhož dne byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska na základě pozitivního záznamu v systému EURODAC. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 2. 12. 2020.
6. Dne 2. 12. 2020 obdržela žalovaná oznámení Dublinského střediska (OAMP) o průběhu řízení podle nařízení Dublin III s informací, že dne 27. 11. 2020 obdrželo souhlas Rumunska se zpětvzetím žalobce. ČR měla tedy šest týdnů na realizaci

- přemístění žalobce do Rumunska, tedy do 8. 1. 2021. Proto ministerstvo požádalo o prodloužení zajištění žalobce v souladu s ustanovením § 129 odst. 1, 7 ZPC, a to nejdéle do 8. 1. 2021.
7. Žalovaná při svém rozhodování o prodloužení zajištění žalobce vycházela z aktuální právní úpravy obsažené v ZPC, jakož i z relevantní judikatury. Odkázala na ustanovení § 129 odst. 7 ZPC a uvedla, že Rumunsku akceptovalo převzetí žalobce ve lhůtě určené nařízením Dublin III. Stejně tak byla dodržena i lhůta pro předložení žádosti o převzetí, která činí jeden měsíc.
 8. Žalovaná se dále zabývala podmínkami pro zajištění žalobce, které byl již posouzeny v prvotním rozhodnutí o zajištění. Předně zkoumala neoprávněnost vstupu cizince na území ČR. Jelikož žalobce vstoupil na území ČR bez cestovního dokladu, víza či jiného oprávnění ke vstupu, a navíc v době zákazu vstupu cizinců ze třetích zemí, kteří nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu nemoci Covid-19, jednal zcela zřejmě neoprávněně. Dále žalovaná zkoumala, zda byl dán legitimní účel zajištění, tedy předání cizince podle nařízení Dublin III. Žalovaná v tomto ohledu měla za prokázané, že žalobce jakožto státní příslušník Maroka je státním příslušníkem třetí země, který podal žádost o azyl v Rumunsku, pročez je třeba zahájit řízení o předání právě do Rumunska.
 9. Dále žalovaná zjistila, že žalobce podal žádost o azyl v Rumunsku, které je v souladu s čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III povinno žalobce převzít na své území. Jelikož nebylo věrohodně doloženo, že žalobce opustil území EU na dobu překračující tři měsíce, zůstává Rumunsko i nadále zemí příslušnou k posouzení, resp. dokončení azylového řízení.
 10. Žalovaná dále zkoumala, zda v Rumunsku nedochází k systematickým nedostatkům v azylových procedurách ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaná dospěla k závěru, že jí nejsou známy takové okolnosti, a ani žalobce neuvedla takové skutečnosti, které by svědčily o systémových nedostacích v tomto členském státě. Ze skutečnosti, že v roce 2019 požádalo o udělení mezinárodní ochrany přes 2000 uprchlíků, je podle žalované zřejmé, že neexistují obavy uprchlíků z úrovně azylového systému v Rumunsku. Žalovaná si vyžádala od Ministerstva vnitra také zprávu o fungování azylového řízení v Rumunsku ze dne 13. 8. 2020, která byla založena do spisu. Její závěry žalovaná převzala do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná uzavřela, že podle jejího názoru v Rumunsku nedochází k nedostatkům v azylové proceduře, a není ani důvod pochybovat o reálnosti účelu, pro který bylo přistoupeno k zajištění cizince.
 11. Žalovaná shledala jako splněnou též podmínku, že v případě žalobce nebylo možno uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování z území ČR, jakož i kritérium vážného nebezpečí útěku. Cílem cesty žalobce byla Itálie, přičemž v ČR nemá zajištěno ubytování a nedisponuje nezbytnými finančními prostředky. Při své cestě do ČR neoprávněně vstoupil na území Řecka, Černé Hory, Srbska, Maďarska a dalších států, a proto nelze očekávat, že by dobrovolně respektoval rozhodnutí o svém přemístění do Rumunska.

12. Konečně žalovaná shledala, že prodloužení zajištění žalobce je přiměřeným opatřením sledovanému účelu, jímž je vytvoření podmínek pro realizaci předání do příslušného členského státu EU. Žalobce v ČR nemá žádné pevnější vazby, je zdravotně v pořádku a skrze ČR pouze tranzitoval.
13. Doba zajištění byla prodloužena o 24 dnů, což žalovaná zdůvodnila tím, že prvotním rozhodnutím o zajištění byla doba zajištění stanovena ode dne 14. 11. 2020 do 15. 12. 2020. Šestitýdenní lhůta k realizaci přemístění žalobce započala běžet ode dne 27. 11. 2020, kdy ministerstvo obdrželo souhlas rumunské strany s převzetím cizince, a končí dne 8. 1. 2021. Žalovaná vyjádřila názor, že během této lhůty je možné předání žalobce do Rumunska.

III. Žaloba

14. V doplnění žaloby ustanoveným zástupcem ze dne 7. 2. 2022 žalobce uvedl následující žalobní body. Žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí žalované z důvodu, že žalovaná nepřezkoumatelně posoudila realizovatelnost účelu zajištění s ohledem na aktuální obtíže Rumunska při přijímání dublinských transferů. Žalobce si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se pravděpodobnosti předání žadatele o mezinárodní ochranu do jiného členského státu na základě dublinských kritérií a možnosti práce se statistickými údaji týkajícími se těchto transferů. Připomíná k tomu i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 256/2015-55, v němž Nejvyšší správní soud horoval za pečlivou práci se statistickými daty týkajícími se realizovatelnosti transferů.
15. Podle citovaného rozsudku zajištění cizince pro účely jeho předání do jiného členského státu Evropské unie příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a článku 28 nařízení Dublin III, není možné, absentuje-li reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, tedy je-li evidentní, že cizinec nebude do jiného členského státu Evropské unie ve lhůtách stanovených čl. 28 odst. 3 citovaného nařízení předán.
16. V případě napadeného správního rozhodnutí pak právě nastala situace, v níž je po žalované třeba vyžadovat zvážení realizovatelnosti předání žalobce do jiného státu Rumunska i vzhledem k aktuální situaci. Na konci roku 2020 si totiž žalovaná musela být vědoma extrémně se zhoršující situaci týkající se epidemie COVID v Evropě, což ostatně vyplývá i z poukazu na porušení epidemiologických nařízení žalobcem při vstupu na území České republiky, s čímž souviselo i opětovné faktické pozastavení (zmrazení) transferů do Rumunska. Lze poukázat na to, že v září 2020 se nepodařilo realizovat žádný transfer do Rumunska, v říjnu 2020 rovněž a podobně neúspěšná byla i snaha o provedení jakéhokoli transferu v listopadu 2020.
17. Tato situace pak měla i zjevně se nabízející vysvětlení, tedy aktuálně velmi nepříznivou epidemiologickou situaci. Žalovaná se však nepokusila ani náznakem zdůvodnit svoje přesvědčení o tom, že přes výše uvedené lze o transferu žalobce jako

o možném vůbec uvažovat. Žalobce připomíná, že konkrétní situace týkající se rumunských transferů na konci roku 2020 je relativně dobře statisticky zobrazitelná a jedná se tak o případ, který lze subsumovat pod přísná kritéria vymezená výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť zcela jednoznačně existuje statisticky zachytitelná skutečnost (náhlá absence provádění transferů do Rumunska), korelující s kritickou epidemiologickou situací.

18. Pokud se pak žalovaná touto otázkou vůbec nezabývala, zatížila své rozhodnutí minimálně vadou nepřezkoumatelností.

IV. Vyjádření žalované

19. Jak je z žaloby patrné, žalobce dovozuje nemožnost realizace účelu jeho zajištění z důvodu pozastavení (zmrazení) transferů do Rumunska, k němuž došlo v souvislosti se zhoršující se situací kolem epidemie onemocnění COVID-19.
20. Žalovaná tento argument odmítá a k věci uvádí, že odpovědnost za realizaci transferů žadatelů o mezinárodní ochranu má v České republice Ministerstvo vnitra. Pokud by z jakýchkoliv důvodů došlo k pozastavení transferů do Rumunska je nepochybné, že by o tom tento úřad všechny subjekty, které se podílí na realizaci transferů, informoval. To se však nestalo.
21. Naopak oznámením ze dne 18. 11. 2020, č. j. OAM-714/DS-PR-2020 ministerstvo informovalo žalovanou, že zahájilo řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a dne 18. 11. 2020 podalo žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska. Následně oznámením ze dne 1. 12. 2020, č. j. OAM-714/DS-PR-2020 ministerstvo žalovanou vyrozumělo o souhlasu Rumunska s převzetím žalobce zpět na své území. V této souvislosti pak ministerstvo požádalo žalovanou o prodloužení doby zajištění žalobce. Žalovaná tak v době vydání napadeného rozhodnutí neměla důvod se domnívat, že by realizace transferu žalobce do Rumunska nebyla reálná.
22. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
24. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.

25. Ze **správního spisu** vyplývají následující skutečnosti. Je v něm obsažena Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020 „Rumunsko – Azylový systém“, která obsahuje mj. také informace o fungování dublinského systému jak stran procesních záruk, tak i stručnou statistiku fungování dublinského systému za rok 2019. Podle oznámení o zahájení řízení podle nařízení Dublin III ze dne 18. 11. 2020 byla téhož dne odeslána žádost o přijetí zpět na základě záznamu o žalobci v systému EURODAC do Rumunska. Lhůta k odpovědi byla stanovena do dne 2. 12. 2020. Dále je ve spisu založeno oznámení o průběhu dublinského řízení ze dne 1. 12. 2020, podle něhož Ministerstvo vnitra obdrželo dne 27. 11. 2020 souhlas Rumunska se zpětvzetím žalobce. Lhůta šesti týdnů k realizaci přemístění byla stanovena do 8. 1. 2021.
26. Žaloba **není důvodná**.
27. Žalobce zpochybnil ve svých žalobních námitkách pouze otázku reálnosti (pravděpodobnosti) svého přemístění do Rumunska. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí poměrně podrobně zabývala celých algoritmem posouzení podmínek zákonnosti rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce, a to včetně poměrů v azylovém systému Rumunska. K tomu jsou ve správním spisu založeny též příslušné podklady (Informace MV OAMP – Rumunsko ze dne 13. 8. 2020), z nichž lze dovodit také počet uskutečněných transferů cizinců v dublinském řízení ve vztahu k Rumunsku, byť nikoliv zcela podrobně ve vztahu k České republice. Žalovaná z uvedených podkladů dovodila, že realizace účelu zajištění žalobce nejen nebrání existence tzv. systémových nedostatků v Rumunsku, ale ani to, že by přemístění žalobce v době, o níž bylo zajištění prodlouženo, nebylo uskutečnitelné (reálné). Jinými slovy řečeno, žalovaná neshledala žádné okolnosti, které by přemístění žalobce podle nařízení Dublin III měly bránit.
28. Krajský soud poukazuje na to, že uvedený názor žalované má zcela zřejmou oporu v judikatuře správních soudů v uvedeném období přelomu roku 2020 a 2021. Správní soudy tehdy konzistentně dovozovaly, že je obecně známou skutečností, že v rumunském azylovém systému nepanují natolik intenzivní selhání, aby šlo o systémové nedostatky (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021 – 23, přístupný na www.nssoud.cz).
29. Otázka uskutečnitelnosti přemístění je v jednoúkonovém řízení o zajištění spjata podobně jako znalost indicí ke zkoumání otázky systémových nedostatků v příslušném členském státě s tím, jakým způsobem je žalovaná informována o přemísťování cizinců dle nařízení Dublin III, které spadá do gesce Ministerstva vnitra. Při rozhodování o zajištění tak žalovaná zcela logicky vychází z informací poskytnutých dublinským střediskem Ministerstva vnitra (OAMP).
30. Z judikatury týkající se samotného dublinského řízení je rovněž krajskému soudu známo, že správní soudy ani v době restrikcí v důsledku pandemie Covidu-19, které způsobily částečné pozastavení praktického fungování transferů žadatelů o mezinárodní ochranu mezi jednotlivými členskými státy EU, nedospěly ve své rozhodovací činnosti k závěru, že by v takové situaci bylo třeba považovat přemístění cizinců za neuskutečnitelné, či nepravděpodobné. V tomto duchu též vyznívají i

doporučení vydávaná Evropskou komisí (kupř. Sdělení Komise Nákaza COVID-19: Pokyny k provádění příslušných předpisů EU v oblasti azylových řízení, postupů navracení a přesídlování ze dne 16. 4. 2020, dále také dokument Covid-19 emergency measures in asylum and reception systems, Issue No. 3, 7. 12. 2020).

31. Jak k tomu konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020 - 31, přístupném na www.nssoud.cz, bod 24 odůvodnění), za „obvyklých“ okolností (lze-li v pandemii nemoci COVID-19 o něčem takovém hovořit) ani opatření směřující k potlačení této choroby, kvůli nimž je činnost státních orgánů konkrétního členského státu, včetně azylových procedur, utlumena či modifikována, nevedou ke vzniku systémových nedostatků přijímacího systému tohoto státu. Něco takového by připadalo v úvahu teprve v situaci všeobecného rozvratu zdravotnictví. Ten by musel vést k faktickému ochromení výkonu státní moci daného státu v míře vysoce převyšující obecnou (obvyklou, tj. v členských státech se v dané době převážně vyskytující) míru ztížení životních podmínek, kterou s sebou pandemická situace a s ní spojená obvyklá omezující opatření v podmínkách členských států EU přinášejí.“
32. K žalobcem citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55, který se týká otázky využití statistik přemísťování cizinců mezi jednotlivými členskými státy EU v rámci dublinského řízení, krajský soud uvádí, že jeho interpretace žalobcem není zcela adekvátní. Je třeba především poukázat na to, že aby se soud vážně mohl vůbec zabývat otázkou statistik přemístění a využít tyto poznatky pro hodnocení pravděpodobnosti předání cizince do příslušného členského státu, je třeba takové statistiky zcela konkrétně označit, příp. soudu předložit. To se však v předmětné věci nestalo, neboť žalobce soudu žádná konkrétní statistická data nedoložil. Není povinností soudu si tyto podklady obstarávat sám.
33. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku též zdůraznil úlohu správné metodologie práce se statistickými daty. Podle jeho přesvědčení je vždy třeba zkoumat, nakolik jsou vnesená data relevantním obrazem skutečnosti, třeba si zvolit vhodnou metodu jejich zkoumání a nakonec se při výkladu výsledků neuchýlit k jejich nepřijatelnému zjednodušení. Statistika jako výpověď o realitách vnějšího světa jinak ztrácí jak na přesnosti, tak na přesvědčivosti.
34. Dále krajský soud poznamenává, že poselství citovaného rozsudku NSS tkví právě v tom, že statistická data o provedených transferech nemohou sehrát roli přímého důkazu o tom, že dublinský systém není funkční, tedy že je zcela nepravděpodobné, že konkrétní cizinec nebude ve lhůtách předvídaných nařízením Dublin III. přemístěn do příslušného členského státu (viz k tomu argumentace v bodě 36 odůvodnění tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud přímo uvádí, že *Na základě takového výkladu statistických údajů by stěžovatelka musela navždy rezignovat na plnění svých zákonných úkolů, neboť v návaznosti na první období s „nulovou úspěšností“ předání by paušálně bylo vyloučené jakékoliv budoucí zajišťování cizinců za účelem jejich předání* (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62). Případné vyprázdnění právního institutu zajištění za účelem předání žadatele o mezinárodní ochranu do státu, který je příslušný o jeho žádosti rozhodnout, by zcela jistě neprospělo ani dalšímu použití nařízení Dublin III v praxi.

35. Žalobce v předmětné věci pouze velmi obecně poukazuje na to, že koncem roku 2020 měla žalovaná vyhodnotit situaci ohledně fungování transferů tak, že dojde k jejich „faktickému zmrazení“, a to tak, že by žalobce propustila. Takový postup by však byl podložen pouhou spekulací, která neměla žádnou oporu ve spisu ani tehdy obecně známých skutečnostech. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem, pokud vycházela z akceptace rumunské strany doložené oznámením o průběhu dublinského řízení ze dne 1. 12. 2020. Žalovaná podle názoru krajského soudu postupovala přezkoumatelně a správně, pokud vyhodnotila zjištěné skutečnosti tak, že rozhodla o prodloužení zajištění žalobce o 24 dnů za účelem jeho předání do Rumunska.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).
38. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi krajský soud přiznal odměnu za zastupování žalobce v soudním řízení podle příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů ve výši dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí doplnění žaloby) v sazbě 3100 Kč za jeden úkon, tedy celkem 6800 Kč. Jelikož ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nezvýšil krajský soud odměnu o částku připadající na tuto daň. Přiznaná odměna bude ustanovenému zástupci vyplacen na náklady státu za podmínek uvedených ve výroku IV. tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. února 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce